

ohledu na tento dodatek. Exekučnímu soudu nepřísluší zkoumati, z jakého důvodu jsou osoby, uvedené ve výkazu nedoplatků, povinny platiti daně, ani, zda výkaz nedoplatků jest po hmotněprávní stránce správný, čili nic.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 256/32.)

Na základě výkazu nedoplatků berního úřadu vydaného proti »Antonínu a Jaroslavu H-ovým za firmu František H. a syn« povolil soud první stolice exekuci vnuceným zřízením zástavního práva na nemovitosti náležející spoluvlastnický Antonínu a Jaroslavu H-ovým. Rekursní soud zamítl exekuční návrh, pokud šlo o spoluvlastnickou polovici Jaroslava H-a. Důvody: Z výkazů nedoplatků daní berního úřadu, jenž jest exekučním titulem, je patrné, že exekvovanou pohledávku dluhuje firma František H. a syn. Podle výpisu z obchodního rejstříku, který měla vzhledem k ustanovení § 11 ex. ř. vymáhající strana při podání exekuční žádosti předložiti, je patrné, že veřejnými společníky jsou Antonín H. a Václav P., nikoliv Jaroslav H. Neměla proto býti povolena exekuce též na polovinu nemovitosti náležející Jaroslavu H-ovi, ano není podle § 9 ex. ř. prokázáno, že závazek v exekučním titulu určený přešel na něho.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde jen o otázku, pokud jest soud vázán výkazem nedoplatků, označujícím jako povinnou stranu »Antonín a Jaroslav H. za firmu František H. a syn«, kterýžto výkaz jest v tomto případě exekučním titulem. Jak bylo již vysloveno v četných rozhodnutích Nejvyššího soudu (viz na př. čís. 2198, 5059 sb. n. s.) jest soud vázán vykonatelnými nálezy správních úřadů a není oprávněn přezkoumávati jejich materiální správnost. Zní-li tedy formálně bezvadný exekuční titul, v tomto případě na Antonína a Jaroslava H-ovy, tedy na fysické osoby, nikoliv na firmu zastoupenou těmito osobami jako veřejnými společníky a exekučnímu soudu nepřísluší zkoumati, z jakého důvodu jsou povinni platiti daně za firmu, ani správnost výkazu po hmotněprávní stránce, jest povolit exekuci bez ohledu na dodatek »za firmu František H. a syn«. Jinak by tomu bylo ovšem, kdyby v exekučním titulu byla uvedena jako povinná firma J. H. a syn s dodatkem, že Jaroslav H. ručí jako veřejný společník firmy, jimž skutečně není. Pak by ovšem exekuce povolená na základě exekučního titulu proti firmě nemohla býti udržena v platnosti proti osobě, jež není dlužníkem. Tu však exekuční titul zní na řečené dvě fysické osoby. Z dodatku »za firmu« neplyne, z jakého důvodu jest Jaroslav H. za firmu zavázán, a žádaný exekuční prostředek lze podle knihovního stavu provést.

Čís. 11597.

Rekursní lhůta při povolení exekuce zabavením pohledávky knihovně zajištěné (§ 320 ex. ř.) jest osmidenní.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, R I 279/32.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením pohledávky knihovně zajištěné. Rekursní soud odmítl rekurs dlužníka. **Důvody:** Napadené usnesení bylo doručeno povinné straně dne 22. dubna 1931, takže osmidenní lhůta ke stížnosti končila dnem 30. dubna 1931. Stížnost byla však podána na poštu až dne 2. května 1931, tedy již po uplynutí lhůty a proto opožděně. V tomto případě jde o zabavení pohledávky knihovně zajištěné (§ 320 a násl. ex. ř.), kde platí podle § 65 druhý odstavec ex. ř. lhůta osmidenní ke stížnosti, nikoliv snad lhůta čtrnáctidenní stanovená v § 88 druhý odstavec čís. 2 ex. ř., která se vztahuje jen na zřízení zástavního práva na nemovitosti a jest vyjimečným ustanovením v exekučním řádu a nelze ustanovení toho použítí obdobně i na zabavení pohledávky knihovně zajištěné.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu dlužníka do odmítacího usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Dovolací rekurs se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení s dodatkem, že podle § 65 druhý odstavec ex. ř. jest rekursní lhůta osmidenní, není-li nic jiného nařízeno, a že zvláštní ustanovení o exekuci na pohledávky knihovně zajištěné, obsažená v §§ 320—324 ex. ř., takového nařízení neobsahují.

Čís. 11598.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení pojišťovacích podmínek, že práva a povinnosti z pojištění povinného ručení ze závodního podniku přecházejí na přejímatele podniku, se nevztahuje na případ, kde jde o zcizení movité věci (autobusu), nikoliv závodního podniku.

(Rozh. ze dne 22. dubna 1932, Rv I 28/31.)

Žalovaný pojistil u žalující pojišťovny autobus proti povinnému ručení. Proti žalobě o zaplacení pojišťovací premie namítl žalovaný mimo jiné, že autobus zcizil. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o dovolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Odvolací soud se sice nezabýval s otázkou, zda pojišťovací smlouva zanikla podle čl. 13 pojišťovacích podmínek, jež stanoví, že práva a povinnosti z pojištění povinného ručení ze závodního podniku přecházejí na přejímatele podniku. Než toto ustanovení nelze vztahovati na souzený případ, poněvadž jde o zcizení movité věci, nikoliv závodního podniku. Slovo to, jehož používá i dosud neúčinné ustanovení § 123 zákona o pojišťovací smlouvě, poukazuje na výdělečnou činnost, opírající se o vnější organizaci. Proto se nevyrozmívá pod pojmem závodního pod-